

Arthur Rimbaud
A meghökkentek

Feketéllőn hóban, homályban,
a pince fénylő ablakában,
faruk kerek,

öt kicsi térden leskelődve
nézi, hogy készít a Pék szőke,
nagy kenyeret.

Látják nagy, fehér karját, éppen
szakít egyet a szürke pépen
s láng-lukba tol.

Hallják, hogy sül a jó kenyér ki.
A kövér mosolyú Pék régi
nótát dudol.

Az ölmeleg, piros luk mellett
kuporognak, hol száll a szellet,
egy se mozog.

Majd mikor lakomára készen
a cipót kiveszik a résen
s a füstfogott

gerendák alatt a befröcskölt
a cipók fölzeneknek s a prücskök

a padlaton,

hogy életet lehell e langy luk -
lelküket elbűvölik rongyuk
alatt nagyon.

Ugy érzik, igen-igen élnek,
a zúzos Jézuskák, szegények,
mind, amikor

bedörmögnek a résen s rózsás
állat-orrocskájuk a vasrács
rudjára forr,

midőn úgy sírnak, mint a barmok
s úgy görnyednek a megnyílt csarnok
fényeinel,

hogy mindnek szétreped nadrágja
s kilógó ingüket babrálja
a téli szél.

*

A LIBA PÉK **Weöres Sándor**

Haragos a liba pék,
A kenyere odaég.

Liba pék, te liba pék, gyere, liba pék!
Ha kisasszony volnál,
Nem morognál,
Lágy meleg cipóért
Kicsi fehér fejkendőben
Kényesen hajolnál!

Ma dühös a liba pék:
Csuda-sok a potyadék,
A perece nem elég,
Kenyere meg odaég.

Liba pék! Szegény liba pék!
Ha menyecske volnál,
Nem busulnál,
Három derék péklegényed
Fűtené a kemencédet,
Királyasszony volnál!

Liba pék!
A te bajod is elég!
Liba pék!
A kenyered odaég!

*

Romhányi József

A pék pókja

Az apróka
pók-apóka,
s a porhanyó
potrohú
pókanyó
a pékségben
a szennyezett
mennyezetre
nyálból való
máló
hálót
font, -
pont.
A kópé
póknép
pótlék-
hálókat eresztve
keresztbe

a pókasztal fölött,
hálóból ebédlőt kötött.
Félt a péppel pepecselő pék,
hogy odapök
a pók,
illetve a liszttel
hintett púpos pépre tisztel.
Ezért leseperte az apróka
pókpárt a padlóra.
Csattant a fapapucs -
Fuccs!
Így járt pórul a két pupák
pék
pók.
Pukk.